

[Holstein.]

skulde have drejet sig om Sterilisation af aandssvage og ekstraordinære Politiforanstaltninger i Anledning af Gadeoptøjer og ulovlige Strejker. Efter Ordene i Forretningsordenens § 26, som omhandler Fremsettelse af motiverede Dagsordener, er der ganske vist intet udtrykkeligt Forbud mod, at den løbende Forhandling og Forhandlingen om Dagsordenen slaas sammen, men der er ingen Mening i en saadan Forhandlingsmaade, og § 26, 2det Stykke, som omhandler Tidsfristerne, der er tilstaaet henholdsvis Ordførere og menige Medlemmer under Behandlingen af en Dagsorden, siger, at saafremt en saadan motiveret Dagsorden ikke fremsættes i Tilknytning til en Forespørgsel (§ 23), men under en almindelig Forhandling i Tinget, gælder bortset fra „korte Bemærkninger“ følgende Taletider o. s. v. Med andre Ord, naar det udtrykkeligt her er fremhævet, at hvis en saadan Dagsorden fremsættes i Tilknytning til Interpellation, saa gælder Tidsfristerne for Behandlingen af Interpellationen ogsaa ved Behandlingen af Dagsordenen, saa maa man deraf modsætningsvis slutte, at naar Forslag til Dagsorden fremsættes under en almindelig Forhandling, saa skal denne Forhandling suspenderes, og derefter gælder for den særskilte Forhandling om Dagsordenen de Tidsfrister, som er angivet i § 26, 2det Stykke i Slutningen. For hvis det var Meningen, at naar en Dagsorden fremsættes under et almindeligt Lovforslags Behandling i Folketinget, at da det paagældende Lovforslags Tidsfrist ogsaa skulde gælde under Dagsordenens Behandling, saa var der jo ingen Mening i kun at fremhæve, at Interpellations-Tidsfristerne gælder, hvor det er en Interpellation, Dagsordenen fremsættes i Tilknytning til, men ikke at fremhæve, at det tilsvarende er Tilfældet, hvor det er i Tilknytning til Lovforslag, og da det er vidt forskellige Tidsfrister, der gælder, efter som Talen er om Lovforslags første, anden eller tredje Behandling, og efter som det er Finans- og Tillægsbevillingslovsforslag, eller det ikke er det, der behandles, saa er det ganske naturligt af § 26, 2det Stykke, at udlede, at Forhandlingerne som Regel skal suspenderes, hvorefter de Tidsfrister gælder for Forhandling om Dagsordenen, som er angivet i § 26, Punkt 2. Ellers er § 26, Punkt 2, formuleret paa en ganske urimelig og forvirret Maade. Et helt andet Spørgsmaal er, om man bør gøre Adgangen til at stille Dagsordener snævrere, end den er. Ifølge den gældende Forretningsorden, saa vel som efter den gamle, er Adgangen

vid. Forslag til Dagsorden kan stilles under enhver Sag, og saa længe denne Regel opretholdes, bør man enten følge den Fremgangsmaade, der hidtil har været gældende Sædvane, at Forhandlingerne standses, og nyt Møde ansættes til udelukkende Forhandling om den stillede Dagsorden, eller ogsaa bør man gøre det til fast og ufravigelig Praksis, at Forhandlingerne om en Dagsorden indgaar i den løbende Forhandling, men ikke skiftevis gøre det ene og det andet, ganske vilkaarligt. Den sidste Fremgangsmaade, at lade Dagsordenbehandlingen indgaa i den løbende Forhandling, vil, ikke mindst under Finanslovforhandlingen, kunne medføre en fuldkommen Forvirring. Hvis der f. Eks. under Finanslovforhandlingen stilles en Dagsorden angaaende Regeringens Forsømmelse af at træffe nødvendige Militærforanstaltninger, og dette Forslag til Overgang til næste Sag paa Dagsorden derefter indgaar i den almindelige Finanslovforhandling, hvor hvem som helst kan tale om hvad som helst, saa vil det sige, at samtidig med at de, der har stillet Dagsordenen, taler om Regeringens Militærpolitik, kan Tingets øvrige Medlemmer, om de foretrækker det, tale om Det kongelige Teater, Forfatterunderstøttelser, Seminarier, Mergelbaner og Kartoffelmelsfabrikker. En saadan Forhandling vil ikke bidrage til at øge Respekten for den folkelige Parlamentarisme.

For saa vidt man herimod vil indvende, at det vil der kunne raades Bod paa, naar det i Forretningsordenen fastsættes, at Forslaget til Overgang til Dagsordenen skal referere sig til den løbende Forhandling, vil jeg hertil svare, at en saadan Forholdsregel netop ikke nytter, hvis en Dagsorden, hvad der er saare almindeligt, stilles under Finanslovforhandlingen eller Tillægsbevillingslovforhandlingen, thi den danske Finanslovforhandling drejer sig som bekendt om alt mellem Himmel og Jord, saaledes at det, der skulde være det naturlige og rimelige Formaal med en Dagsorden, nemlig at fremtvinge en isoleret Forhandling og en Regeringsudtalelse om et ganske bestemt politisk eller økonomisk Emne, aldeles ikke naas, naar den løbende Forhandling er en Finanslovforhandling. Hertil kommer, at Regeringen praktisk og faktisk egenmægtigt behersker Folketingets Arbejdsmaade og Arbejdsplan, og at en Bemyndigelse til Præsidiat til at afgøre suverænt, hvorvidt en Dagsorden har fornøden Forbindelse med den løbende Sag, eller dette ikke kan anses for at være Tilfældet, vil betyde, at Oppositionspartiernes parlamentariske Ak-